pzazz

What is Love?

THE DATING PROJECT

Liefde is...een stap in het irrationele

Elie Agniel
Gezien op 14 februari 2022
Centraal Station, Brussel

‘What is Love?’ van 'The dating project' zet een arsenaal aan melige vondsten in om toch belangrijke levensvragen aan te kaarten, zoals daar zijn: Wat is liefde? Wat is verlangen? En vooral: hoe hou je het vrolijk?

15 FEBRUARI 2022

The Dating Project is een groep van vijf onafhankelijke artiesten die Dan Mussett in 2019 samenbracht 'as a way to cope with his lack of success on dating apps'. ‘ What is love’ is hun eerste project. Het is eenvoudig in zijn opzet. Het is Valentijn in het station van Brussel Centraal. Spelleiders dragen knalrode pakjes en felgekleurde pruiken, ze lijken een karikatuur van foute cupido’s. Een twintigtal mensen krijgt een smartphone met een applicatie, ontworpen door Vincent van Dijk, en moet anderhalf uur braaf instructies opvolgen.

Die beginnen vragen aanvankelijk geen erg actieve inbreng van de deelnemers. Wandel naar de grote hal, kijk naar passanten, lees hoe hun liefdesleven er zou kunnen uitzien. De verloren man is eigenlijk in een gelukkige relatie, en kan niet wachten tot hij zijn partner terugziet. De vrouw achter haar gsm heeft het net uitgemaakt met haar vriend.

Beetje per beetje wordt er echter toch meer gevraagd van de deelnemers. Beeld je het ondergoed in van de man in uniform. Zoek iemand in de Starbucks waar je je volgende vijf jaar mee zou kunnen delen. Raak iemand van de medespelers aan waar je graag een glas mee wil drinken. Of: wandel schouder tegen schouder met alle medespelers in een lange kolonne naar de andere kant van het station.

Zo word je er langzaam toe gebracht jezelf zichtbaarder te maken. Rennen, dansen of schreeuwen door de stationshal. Vervolgens moet je je ook kwetsbaar opstellen naar een wildvreemde medespeler, door dialogen die je samen moet naspelen, door vragen waarop je eerlijk moet antwoorden of door de onverwachte vraag om zelf toneel te spelen. Die opbouw is zo geleidelijk dat je er pas na afloop bij stilstaat hoe vreemd je moet zijn overgekomen voor al wie niet deelnam.

Het meest hilarische deel van de voorstelling vindt in de wachtruimte plaats. Doordat de twintig spelers er allemaal tegelijk zitten is er maar plaats voor enkele buitenstaanders. Bij specifieke oproepen van de NMBS moet je een bepaalde actie uitvoeren zoals knipogen naar iemand, plaats nemen naast iemand die je graag zou willen leren kennen, of een sticker plakken bij iemand die er verloren uitziet. Dat de twee mannen in de wachtruimte die niet deelnamen aan het spel haast alle stickers kregen was zowel voorspelbaar als hilarisch. Hun verwarring nam allicht nog toe toen de applicatie ons allen tegelijk een choreografie voor wachtende voeten liet uitvoeren. Maar ze bleven opvallend stoïcijns naar hun gsm's staren.

Flirten is fijn als het een spel blijft

Zoals elke tiener was ik als jongere gefascineerd door de vraag hoe je van flirten overgaat naar samenzijn. Net als iedereen vraag ik me ook nu nog af wat liefde precies is, wat ik precies wil, wat het belang of de bedoeling is. Uiteindelijk vond ik het beste – neergeschreven – advies in 'Eloge de l'amour' van de Franse filosoof Alain Badiou. Liefde is irrationeel. Elke poging om er een ratio aan te koppelen leidt alleen maar tot moeilijkheden of is gedoemd om te mislukken. Datingsapplicaties hebben hun bestaansrecht als spel, maar wie ze te serieus neemt, komt ongetwijfeld van een kale reis terug.

Wat Badiou in theorie beschrijft, bewijst Dan Mussett hier in de praktijk. Flirten is fijn als het een spel blijft waar je je in smijt zonder meteen rekening te houden met praktische gevolgen. Dat spel zit doorheen de hele voorstelling. Dit stuk had natuurlijk ook in een afgesloten theaterzaal kunnen doorgaan, maar dan zou je alleen contact hebben met je medespelers. Maar het feit dat dit spel zich afspeelt in een openbare ruimte geeft een gevoel van vrijheid die de vrolijkheid van het spel alleen maar versterkt. Als een dolgelukkige door de gangen lopen, luidkeels meezingen, dansen: dat kan alleen maar als volwassene als je uitbundig gelukkig bent of meedoet aan een voorstelling. Je voelt je soms ook terug een kind. De cupido's hangen de hele tijd rond als opzichters, de applicatie bepaalt tot waar je mag gaan.

De makers versterken het spel nog meer door de meligheid niet te schuwen, en dan niet alleen door dat cupido-kostuum. De muziek waarop je danst is een collectie van de aller-meligste *lovesongs* en de dialogen die je doet lijken recht uit een *rom-com* op vrijdagavond te komen. Dit brengt licht in de vragen over eenzaamheid, de definitie van liefde, de kwelling van relatiebreuken, de schoonheid en de hardheid van verlangen, … Tussen die lastige thema's een voorgeschreven ruzie moeten uitvechten met je partner van de avond over hoe woedend je elkaar maakt, of moeten stampen tegen de wanden, schreeuwen en wenen, uitspreken dat je elkaar zoo graag ziet dat je zou sterven voor de andere brengt een perfect evenwicht tussen belachelijk en toch intiem.

The Dating Project had een flauwe kritiek kunnen zijn op de rationaliteit achter datingsapplicaties, of op de zogenoemde angst van velen om zich nog irrationeel in een relatie te storten (Waar Badiou wel naar hint). Het toont net eerder de vrolijkheid, de lichtheid van het spel. Op een Valentijnsavond naar wildvreemden zingen hoe graag je ze ziet, het was onverwachts fijner dan ik dacht.